

POSTANOWIENIE

Dnia 14 stycznia 2025 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Zbigniew Puskarski

w sprawie **Z. W.**

skazanego z art. 197 § 3 pkt 2 i 3 k.k. w zw. z art. 12 k.k.

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu

w dniu 14 stycznia 2025 r.,

wniosku obrońcy skazanego

o wstrzymanie wykonania prawomocnego orzeczenia

na podstawie art. 532 § 1 k.p.k.

p o s t a n o w i ł:

wstrzymać wykonanie wyroku Sądu Apelacyjnego w Rzeszowie z dnia 25 maja 2023 r., sygn. akt II AKa 19/23, zmieniającego wyrok Sądu Okręgowego w Przemyślu z dnia 5 grudnia 2022 r., sygn. akt II K 31/22.

UZASADNIENIE

Obrońca skazanego Z. W. wniósł kasację od wyroku Sądu Apelacyjnego w Rzeszowie z dnia 25 maja 2023 r., sygn. akt II AKa 19/23, zmieniającego wyrok Sądu Okręgowego w Przemyślu z dnia 5 grudnia 2022 r., sygn. akt II K 31/22. Zaskarżył wyrok w całości i wniósł o jego uchylenie oraz przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania w postępowaniu apelacyjnym. Nadto, powołując się na

przepis art. 532 § 1 k.p.k., zwrócił się o wstrzymanie wykonania zaskarżonego orzeczenia, „wobec zaprezentowanych w niniejszej kasacji argumentów”. Dodatkowo obrońca wskazał, że skazany Z. W. jest poważnie chory i z tego powodu właściwy Sąd postanowieniem z dnia 1 sierpnia 2023 r. na okres 12 miesięcy odroczył wykonanie orzeczonej wobec skazanego kary pozbawienia na wolności.

W odpowiedzi na kasację prokurator postuluje jej oddalenie jako oczywiście bezzasadnej, jak też o nieuwzględnienie wniosku o wstrzymanie wykonania orzeczenia.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Wniosek postulujący wstrzymanie wykonania zaskarżonego wyroku Sądu Apelacyjnego w Rzeszowie zasługiwał na uwzględnienie, jakkolwiek nie z przyczyn wskazanych przez jego Autora. Każdy podmiot wnoszący kasację z reguły jest przekonany o jej słuszności, jednakże nie przesądzając obecnie kwestii zasadności kasacji wniesionej na rzecz Z. W., trzeba zauważyć, że podniesione w niej zarzuty można uznać za typowe dla tego rodzaju skargi. Mianowicie obrońca skazanego twierdzi, że Sąd Apelacyjny nie przeprowadził należycie kontroli instancyjnej wyroku Sądu I instancji, w szczególności nie odniósł się z konieczną starannością do zarzutów apelacji, przez co rażąco naruszył art. 433 § 2 i art. 457 § 3 k.p.k., zaś uchybienie to miało istotny wpływ na treść orzeczenia. Na obecnym etapie postępowania trudno prognozować, że prawdopodobieństwo uwzględnienia kasacji i wydania przez Sąd Najwyższy wyroku kasatoryjnego jest szczególnie wysokie; kwestia ta wymagałaby pogłębionego rozważenia, prawdopodobnie na rozprawie kasacyjnej przez kolegialny skład Sądu Najwyższego. Z kolei zły stan zdrowia skazanego nie jest okolicznością rozpatrywaną na gruncie unormowania z art. 532 § 1 k.p.k., natomiast może być okolicznością uzasadniającą odroczenie wykonania kary, względnie udzielenie przerwy w jej odbywaniu. Jak nadmieniono, skazany skutecznie ubiegał się o odroczenie wykonania kary pozbawienia wolności.

Z uwagi na treść art. 536 k.p.k. należało jednak mieć w polu widzenia kwestię w kasacji nie podniesioną, mianowicie praktykę orzeczniczą Sądu Najwyższego na gruncie szeregu kasacji wniesionych od orzeczeń Sądu Apelacyjnego w Rzeszowie. Niejednokrotnie stwierdzano uchybienie o randze

bezwzględnej przyczyny odwoławczej określone w art. 439 § 1 pkt 2 k.p.k. (nienależyta obsada sądu), co skutkowało wydaniem orzeczenia kasatoryjnego (zob. np. wyroki SN w sprawach: III KK 39/23, III KK 189/23, III KK 251/23, III KK 389/23, III KK 470/23, III KK 52/24, III KK 470/24 i in.). Ogląd niniejszej sprawy pozwala prognozować, że jest w znacznym stopniu prawdopodobne, iż zastrzeżenia wyrażone przez Sąd Najwyższy w wymienionych sprawach okażą się aktualne w sprawie Z. W., co skutkowałoby wydaniem i w tej sprawie orzeczenia kasatoryjnego, powodującego ustanie wykonywania prawomocnego wyroku, zatem i orzeczonej kary. Przemawia to za wstrzymaniem już obecnie wykonania zaskarżonego kasacją orzeczenia.

Mając powyższe na uwadze, Sąd Najwyższy orzekł jak wstępie.

ł.n

r.g.